

А що буде далі

Євген Дудар

(Випадок на риболовлі)

Старий окунь, з багатьма рубцями від гачків на пащі, притаївся під стовбуром поваленої у воду верби. На стовбурі сиділи два рибалки. Один ногами вліво, другий ногами вправо. Майже біля самого носа окуня висів на гачку скоцюрблений черв'як.

"Нема дурних, — думав окунь. — Мене на це не візьмете. Ще трохи фосфору в моїй голові лишилось".

— Перевелася риба, — зауважив один рибалка.

— Не перевелася, а перевели, — поправив другий. — Забороненими методами ловлять, воду всякими нечистотами отруюють.

"Розумний чоловік, — констатував окунь. — Такому хочеться й черв'яка трохи посмикати, щоб серце порадувати".

— А ви читали в газеті, — вів другий рибалка, — що коли будемо так по-варварськи до річок ставитись, то через тридцять років прісної води на землі не вистачить?

Окунь затремтів од такої звістки.

— А що потім? — запитав перший.

— Потім? Потім поздихаємо, як руді миші. Хіба що з Марса воду доставлятимуть. Там, кажуть, багато каналів є.

— Ге-ех, — зітхнув важко перший рибалка. — Не буде рибки. З вудочкою не постоїш, душу не відведеш.

"Повідводило б ваші душі на той світ, — подумав окунь, — Живодери. Отак мою стару на той світ перевели. Правда, сама вона трохи винна. Полізла на якогось модного черв'яка..."

— Душу то душу, — зауважив другий рибалка. — А ви знаєте, що таке риба? Риба — це фосфор. А фосфор — це розум. Мозок людини працює на фосфорі, як машина на бензині. Не буде риби — не буде фосфору. Не буде фосфору — не буде розуму...

"Нічого собі перспектива", — подумав окунь.

— Уявляєте, що буде? — вів другий рибалка. — Вам здається, що ви найрозумніший чоловік, а ви найбільший йолоп.

— Що?! — обурився перший рибалка. — Що ви сказали?

— Те, що чули, — відповів спокійно другий.

— Значить, по-вашому, я дурень?

— Не по-моєму, а за теорією всі мають бути дурні.

— Тоді ви теж дурень!

— А я чого?..

Окунь цікаво стежив, що буде далі.

Рибалки вже так швидко й так гостро сікли язиками, що, здавалося, над водою гримлять громовиці.

— Тобі бракує фосфору, — тицяв перший під носа кулак другому.

— А в тебе його ніколи й не було, — брав за барки другий першого...

"Господи! Це тепер, — подумав окунь.— А що буде далі? Що буде, коли на землі води не стане? Ех, була не була. Треба людей виручати. Все одно скоро на той світ відправлятися. А так, може, хтось добрим словом колись згадає".

Він роззявив свою по-страдницькому зігнуту пащу. І відчайдушно кинувся на скоцюрбленого черв'яка. Поплавець смикнувся під воду.

— Тягни, телепню! — крикнув перший рибалка другому.

— "Лови! — крикнув другий рибалка першому.

— О, диви, який красень, — сказав перший, підставляючи підсаку.

— На двох вистачить, — констатував другий.

Окунь глянув критичним оком на рибалок. На порожні пляшки, що валялися поряд. На розчервонілі спиті мармизи, червоні очі. І востаннє майнуло в його свідомості: "Не вистачить. Таким і тонни фосфору не вистачить... Даремно я тільки на гачок кидався..."